

En Ny

W i s a

Om

Kongl. Örlogs-Fregatten Frönas
långresa på Wedelhafwet, åren
1801, 1802 och 1803.

Componerad af Krono-Båtsmannen
wid Andra Indelnings-Compagniet
i Blekinge, Bengt Swan.

Sjungen som:

En hwar som vill weta hwad färleden är ic.

Säljes i Stockholm hos J. G. Björnsköld.

1.
U! som kamerater och rusten eder fort, Vi äro
nu kommande, det är redan spordt: Vår resa
hon lärer åt Turkiet hän; Nu måste vi stillas
från vän och vän.

2. Det årtal vi skrifer är 1801, Den 8:de
October kommandering vi fick, Uppå Fregatten
Arbva, som Ebbesjö skulle bli, Kammande att
föra allt under den tid.

3. Vår Chef han var färdig och mönstring
vi fick, Den 17:de October till segels vi gick:
Vi winda vårt Ankar, och lossen om bord,
Målssegel uppvisas, och tyra man till ror.

4. Vi Carlskrona Skansar passerade då, I
skäppar vi woro Fregatterna två, Samt Brig-
gen Husaren, som oss följa må, På Helsingörs
Redd vi ankrade då.

5. Vi gick sen till segels allt uti Helsingör,
Vår kurs han blef satte, som omtalt är förr;
Vi tänkte då segla till Götteborg in, Men se und-
er vägen oss möter motwind.

6. Ett våder uppvarde i hafvet så svart, Att
vi då förlorade båd' Stänger och Rår, Bram-
stänger samt Krydståg, Storsegel och Råd, Det
var nu det första som från oss gick bort.

7. Vi visste Signaler de nätterna så lång,
Som var med Granater och Brännare mång,
Att vi skulle weta hwarandras begär, Och sedan
ej komma hwarandra för när.

8. U! i ämmen och ångstan jag berättat får,
Vårt skäpp blef stängd och gick oss ifrån: Vår

Kutterbrigg vi miste, han gick uti qwas, Der fick
både höga och låga sin graf.

9. Det var en Svensk Kutterbrigg, Husaren
var hans namn, Dit woro och kommande 115
man, Som alla tillsammans sina ögon lade ihop,
Och hände i Gattegat, den stredjupa grop.

10. Men jemmer och ångstan, när som jag
tänker på, Hvad sorg och hvad nöd; som der
wara må, När stormen och vägen dess styv sönd-
erflog Och lemnade dem alla uti denna flod.

11. Det blef väl mång' Enkor och Faderlösa
barn, Samt wänner åtsittida långt bort ifrån
hwarann, Som säkert har lofwat hwarandra sin
tro, Att lefwa tillsammans med glädje och ro.

12. När detta var ändadt, jag säger försann,
Så kom vi då ändelig till Götteborg i hamn,
Der vi låt reparera och all ting laga fort, Vi
skulle emottaga Fregatten Sprengport.

13. Vi gjorde oss klara och Order vi fick, När
winden sig fogat, till segels vi gick, Vi lyfte vår
förstjning och togo windar in, Och gick så till se-
gels allt för en god wind.

14. Om aften klockan 8, då Rorum war för-
bi, Och all ting obserweras, vi Elagern gingo
f. i; Två dagar derefter wi Danska Rorriga såg,
Och sedan åt Nordssön vår rätta kurs wi tog.

15. Ej feltes der uppsigt af Officerar all, Våd'
höga och låga utträttade sitt kall; Allt med sin
Ofant de klara sig förnöjd, De noga uppassar
när solen har sin höjd.

16. Den första December, om jag minnas
kan, Vi norden om Hetland passerade fram; Vår
Chef han till oss talar: Hvad Rungen oss besår,
Vi Banco för Allgåld i aflöning får.

17. Vi satte då kursen åt Spaniska sjön an, I storm och oväder, i vintermånans kall, Der vi måste gånga i några veckors tid, Till dess vi fingo sedan Måhålet se.

18. Allt uti Spaniska sjön två man ifrån oss gick, De fingo der sitt assist och bort från tjensten gick: Vi dem måste lemna i bbljan den blå, Vi kunde dem ej hjälpa, vi gick dem ifrån.

19. Sina armar de utkasta på detta vida fält Och slunker sedan neder, o Gud! var deras hjälp, Och tag dem upp till nåder, som Du själv lofwat har, Och war sedan Enfors och Gaderlöfsas far.

20. När Gud gaf oss wind, vi genast segla må, Vi gick då till Staden som kallas Mallaga, Der vi oss förbjöde och watten hämta in, Och sedan med mera vår Tackling wäl försåg.

21. Den tid, som wi uti Mallaga låg, Der fyra man rymde, dem wi ej mera såg; Den femte sitt assist ifrån oss han tar, Som hände i Sverige och Wästerborge Stad.

22. Vi gjorde oss klara, vårt skepp wi drifwa må; Den fjunde Januari från Mallaga wi gå: Vi lyfte vår förbjörning och warp utföra må, Vi hysa våra segel och Roret passa på.

23. Vår kurs han blef sätter åt Medelhafswet då, I storm och oväder, som oss tråffa må, Att wi nödgas kryssa i dagarna mång, Förr än wi kom till Staden, som heter Toulon.

24. Der låg wi till ankars allena några dar, Helt sent om en afton wi derifrån far: Allt för en god wind war seglen utbredd, Och gick så till ankars på Livorno Redd.

25. Vi måste proviantera och watten hämta in, Fortsatte sen vår resa när Gud gaf oss wind: Vi tänkte då segla till Tripoli fram, Men gingo under wågen till Malta i hamn.

26. Der låg ett stort fartyg, som Engelsmän war, Vi hysa Swenska flaggan, de wäl emot oss tar: Vi oss resolvera och litet wänta må, Den tionde Martii wi gick derifrån.

27. Vår resa från Malta hon anlände då, Och gick till Sicilien, som ej war långt derifrån: Vi styrde vår kurs, som jag säger nu, Vi anfra wid Staden som heter Arragu.

28. Der fick wi förskrifning och watten hämta må, Vi måla vår Fregatt och swärta våra Mär: Vår Tackling omändras, som Engelsmän har, Med Boswen, Bramslänger och Boswen Bramrår.

29. Helt tidigt om morgon förrän solen gick upp, Vi winda vårt ankars och seglen gjorde loss: Vi satte då kursen åt Tripoli hän, Der wi skulle möta vår store owän.

30. Vi kom innan kort till den Turkiska Wall, Mång' Turkiska Barkar wi gjorde motstånd: Vi dem måste jaga med segel och skott, Att de nödgas wänta och segla till lopp.

31. April den Elfte uti dess morgonsund, Tre Turkiska Barkar wi jagade på grund, Den fjerde wi tråffa ett stycke derifrån, Han måste då genast om bord till oss gå.

32. Han beder bdmjukast hos vår Amiral, Och säger han war ingen Tripolitan; Men det må ej hjälpa, ty han måste fort, Affända Besättning till oss om bord.

33. Då blef det uttagt till Besättning åtta man, Tillika en Fendrick, så och en Styrman, Som Briggen skulle föra till Malta i hamn, Men blef sedan drifwen till den Turkiska Wall.

34. Det war den femte Maj, som då följer på, Helt nära under Tripoli Fästning wi gå; Alltsamman passerade som jag skrifwer om, Nio stycken Galerer från Tripoli kom.

35. De dricka oss till, men wi war icke sen,
Wi stänkte dem genast tillbaka igen: Wi hade
upptappat i kannor och krua, Wi tänkte att gif-
wa de Gästerna rus.

36. Men Herren i högden, som styrer allt
frig, Han gaf oss till bytes beständig frid, Och
hwiiket allt skedde inom en kort tid, Den dagen
han synes oss hårlig och blid.

37. Den morgon med solen all lycka upprann,
Belt tidigt om dagen kom Orderna fram, Från
Franska Kommandören till vår Amiral, Att han
skulle komma till honom belt snart.

38. Den andre October, då freden blef gjord,
Samt Swensken och Fransman slafsåle sina ord,
Och fredsbund gjorde med Turken försann,
Hwarsswer wi glädjes hwar endaste man.

39. October den tredje, som då följer på, Wi
gjorde oss klara, från Tripoli att gå, De för oss
salutera, wi swara derpå; Wi lyfte vårt ankar
och gif derifrån.

40. Alla sids wi då gingo i dagarna mång,
Och gif så till ankars wid Staden Toulon, Der
wi måste undergå reparation stor, Vår Fregatt
wi drifwer och lopparsbestår.

41. Allt uti fyra månader, som wi der ligga
må, Och wänta presenten, som wi der skulle få,
Att gå till Tripolitanen och presentera så, Att wi
af honom skulle der våra fångar få.

42. Den tionde Martii, som jag säger nu,
Wi lyfte vårt ankare wid oss klockan sju, Vår
segel upphissas och all ting gjordes klart, Gud han
oss wälsigna med wind och passad.

43. Vår kurs han blef sätter, som åmnader
wordt, Vårt skepp gjorde miller till flere knops
fart: Vår resa fortsattes till Tripolis han, Der
wi skulle få våra fångar igen.

44. Till Tripoli kom wi den tiugonde Mars,
Att lemna Presenten, som war föresatt; Om ef-
termiddagen, wid oss klockan två, Vårt ankar
wi sålla och seglen bestå.

45. Presenten i penningar, såsom den består,
Till Ett Hundrade Femtio Tusen det går, Af
silwer, till wigten som wi der mottar, Ett Hun-
drade Sextio Lirpund det war.

46. Wi bjude den Turken adjo och farväl,
Samt önska hwarandra beständigt må wäl; Wi
skute Svensk Lösen med tjugo skott å rad, Vårt
ankare uppwindas, wi derifrån far.

47. De Turkiske Herrar af wredesullt mod,
De tänkte sig måtta af Swensskarnes blod; Men
sic ingen droppa från början till slut, Men dräg-
gen af bullen de dricka sjelf ut.

48. Den Turken må liknas wid Lejon och
Bibin, Som ofta för rofwet i floen som Örn:
Han många gjort arma, ja många lagt lif, Af
rofwet han tänker att göra sig rik.

49. Men Gud ware lof för nåde och frid, Som
han oss vår sände af himmelen nid, Han wäl-
signe vår Konung och hans trogna råd, Som wi
skole följa i råd och i dåd.

50. Vår kommen till Livorno, der wi först
tänkte på, Att wi då skulle genast till Mallaga få
gå, Från Mallaga till Tanger allt på den samma
dag, Och dagen derefter wi gingo derifrån.

51. Maj månad den andre wi grunna finna
må, Allt utanför Kanalen en tjugo mil wi gå,
Som allt war observeradt och efter samma grad,
Och dagen derefter wi England då såg.

52. Med glädje wi passerade England förbi,
Den femte Maj om morgonen wi Dover sngo
si: En Fregatt der oss påja allt med ett stamt

stolt, Men wände straxt tillbaka och från oss segla
bort.

53. Wi Dower passera och Lots wi singo då,
Straxt winden sig fogar, som med oss wara må;
Den Lots mäsle oss följa öfver de Engelska grund,
Han fick sen sin betalning, som war af hundra
Pund.

54. Wi mäsle Nordsjön plöja förutan Isf och
gräs, Den tolfte Maj best tidigt wi sågo Linderö-
näs, Och dagen derefter wi sågo Skagerns grund,
Och samma eftermiddag wi antra i Kallsund.

55. De utländske höjder och gränser så mång,
Som jag har bestådat den tiden så lång, Kan
jag ej beskrifwa, jag säger för sann; Jag lastar
derför pennan och går uti land.

